

Александар Поповић

Љубинко и Десанка

Фарса и по

ЛИЦА

ДЕСАНКА, с пиленцетом

ЉУБИНКО, с амрелом

АВГУСТ, с гитаром

ШПИЈАЛТЕР, с холендером

Догађа се по киши у парку, на клупи

Парк: споменик и клупа. Жена седи на клупи, на киши.

ЉУБИНКО (наилази са кишобраном. Иде лево-десно, застајкује и звера у Десанку. На крају вади џепни сат, гледа, врти главом и прилази клупи): Извините, госпођице, знате ли ви неког доброг сајцију овде у близини? Ви мислите да се ја зафркавам? (Приђе још ближе и ставља јој свој џепни сат на уво. Она се тргне и одмакне главу.) Слободно, слободно... (Поново јој стави сат на уво.) Стао, је л' да?... А које ли је доба?

ДЕСАНКА: Четири и фртаљ.

ЉУБИНКО. Тако рано, а већ се разданило?!

ДЕСАНКА: Па ово је подне, забога, није јутро!

ЉУБИНКО: Како сам се за толико пребацио?! Онда могу и да поседим... ако ме ви примате у друштво?... (Десанка се одмиче на клупи, прави му место. Он седа.) Да ја вама нисам на сметњи?

ДЕСАНКА: Ви мени? Што?

ЉУБИНКО: Не знам ја... има нас разних... него, Што ви киснете?... (Примиче се Десанки.) Извол'те под мој амрел!

ДЕСАНКА(помери се од њега): Најлепше вам хвала, Није потребно.

ЉУБИНКО: Како хоћете, ал' грешите... (Наједном устане са клупе и крене ка рампи. Гледа у гледалиште.) Господине Вензиловићу!... докторе!... (Враћа се и седа на клупу.) Није он, учинило ми се... Тешко сад човек и препознаје људе!... сви натакли капуљаче због редње... Нездраво је ово влажно време... ви ћете се прехладити... Дођите комотно под мој амрел!... (Примиче се Десанки. Она наједном заплаче и покрије шакама лице.) Па ви плачете?... госпојице!... немојте... молим вас, немојте... кад вас ја молим!... Тако лепа и млада жена нема разлога да плаче...

ДЕСАНКА (сузно): Чини вам се...

ЉУБИНКО. Обришите сузе... (Пружа јој своју марамицу.) узмите моју шнуфтиклу, чиста је...

ДЕСАНКА: Хвала... (Узима марамицу и брише лице.) А ви... познајете тог Микајла Врсаловића?...

ЉУБИНКО: Којег?

ДЕСАНКА: Оног водоинсталатера што има дућан визави пијаце?...

ЉУБИНКО: Знао сам тамо једног Микајла... ал' он није Врсаловић... чини ми се... Чекајте!... сем ако не мислите ви на онога Мику шнајдера што је ту сад скоро заову сахранио?

ДЕСАНКА: Сумњам... овај још од преклане није имао смртни случај у фамилији...

ЉУБИНКО: Онда не знам који би то могао бити... (Вади кесицу са бомбонама и нуди Десанку.) Послужите се...

ДЕСАНКА: Слаба сам вам ја муштерија за то...

ЉУБИНКО: Узмите једну... то су проминцле!... нећете се отровати... добре су за дезинфекцију грла... Извол'те!

ДЕСАНКА: Немојте се узалуд трудити. (Дубоко уздахне.)

ЉУБИНКО: Толико сте дегутирани?... Знам ја шта је са вама на ствари?... Ви сте разочарани у животу?... (Десанка уздише.) Да нисте можда имали речи с газдарицом?... Ви као самица живите?... али ако сте погодили с постељином!... онда је њено прање креветског веша!... Знам ја њих... погоде једно, па после уцењују... и што је најгоре: поткрадају... да знате да и то раде!... Немојте животне намирнице држати где било... (Као да је угледао неког, диже се лагано са клупе и гледа у гледалиште.) Извините, само за моменат... (Нагло јурне на рампу.) Господине Вензиловићу!... Саветниче!... (Враћа се и седа на клупу.) Није он, али као да су на калуп... ко динар и двоинарка... као да су браћа... и то близнанчићи!... толико личе...

ДЕСАНКА: Тако сам ја једне среде сабајле дочекала на станици девера... и увела га у кућу... па му још све чапразим... као братом га зovem: „Будо, брате, што те волим!... Будо мој!... ти си мој нај!... ја тебе много!... Будо, Будо!... Док он око подне не рече: „Чек, бре, заова!... што ти мене стално прекрштаваш?“... Помислите!... то ми био стриц Ранисав, а ја га држала за Буду!...

ЉУБИНКО: Ви сте бар некога имали у рукама!... ал' овај мој је можда већ и прошишао?...

ДЕСАНКА: Кад се чека, дешава се!... Вама очи да искоче, а он вам таман — тик! — поред носа про-макне... и то бива!... хоће то!... ма чега све нема на овоме свету!...

ЉУБИНКО: Да ли сте ви запазили једног дежмекастог господина?... у лихт штауб мантилу три четврти?...

ДЕСАНКА: То се носи ове јесени!... фалтне у сусрет... (Устане и показује крој на себи.) Овде лево-вано!... а може и на цвикле... само се онда обашка кроји... укосо... одоздо, па нагоре... то не трпи сваки дезен... и за дебље није... то шири!... зато га се шочићи и клоне... ранглан је само за шланк ирсоне!... (Поново седа на клупу.)

ЉУБИНКО: Аха... верујем... баш сам имао намеру, него никако не стижем, да вас питам код кога шијете, да ме препоручите првом згодном приликом... и не рекосте ми јесте ли запазили оног мог?... Откад сте ви овде?

ДЕСАНКА: Још од подне, али нисам буљила ко пролази...

ЉУБИНКО: Од подне?! Ви од подне киснете?! Па јесте ли ручали?! (Десанка се изненада трже.) Шта то сад би?...

ДЕСАНКА: Оде ми штруфна... (Држи се рукама за бутине преко сукње.) Извините, молим вас, имате ли зихернадлу?...

ЉУБИНКО: Ви нисте ручали?! Хоћете ли са мном на пржену сомовину?... немојте ме наопако схватити, одувек сам такав — галантан. Ја никад не жалим да дам за ту ствар, заиста... Хоћемо ли?...